

[Anne Grete Holmsgård]

og det gælder jo også sygedagpengene og loftet over bistandshjælpen. Det ser faktisk ud til, at man ikke havde tænkt sig det, men at man i stedet for vil sige, at det skal afgøres af folketinget hvert år. På den måde lægger man jo op til, at det skal være et spørgsmål om, at man igen, når der er økonomiske problemer, simpelt hen kan tage pengene fra de arbejdsløse.

Desuden skal man se det på baggrund af, at der ikke er udsigt til, at arbejdsløsheden forsvinder. Det er rigtigt nok, at der er sket en lille reduktion i arbejdsløsheden, men der er jo ikke sket nogen markant reduktion. Arbejdsløsheden er ikke engang nede på niveauet i 1982, og ser man på det materiale, regeringen selv producerer, er der ikke udsigt til ud fra selv de mest optimistiske af regeringens vurderinger, at arbejdsløsheden er afskaffet i 1990, heller ikke i år 2000. Man har simpelt hen fra regeringens side opereret med, at arbejdsløsheden skal blive, og man gør det stadig væk, og det er selvfølgelig også det, der er baggrunden for, at man ønsker at gøre udgifterne til de langtidsarbejdsløse så små som muligt. Det er fuldstændig i tråd med, hvad Dansk Arbejdsgiverforening har sagt i mange år, når de har talt om, at de ønsker at gøre arbejdsstyrken mindre. Man ønsker, at kun arbejdsmarkedets kerne, som man så smagløst kalder det, skal have de almindelige arbejdsløshedsydelse.

Specielt hårdt er de langtidsarbejdsløse blevet ramt i denne finanslov. Det er blevet sagt fra regeringens side og fra de radikales side, at hensigten ikke har været at ramme de langtidsarbejdsløse, men derimod at give dem et uddannelsesstilbud. Vi har fra starten sagt, at det at give et uddannelsesstilbud er udmærket; det er i virkeligheden et gammelt krav fra venstrefløj, som vi har rejst i mange år, altid for døve øren. Men sagen er jo, at hvis et uddannelsesstilbud skal have en positiv effekt, skal der være nogle forudsætninger for, at det kan virke, og her har man ikke opfyldt forudsætningerne. Man har ikke opfyldt den forudsætning, der består i, at der er pladser nok. Man har heller ikke opfyldt den forudsætning, der består i, at arbejdsløse så rent faktisk får mulighed for at gå ind i et uddannelsesforløb og blive i det. Og man har slet ikke løst det problem, der hedder, at arbejdsløse ufaglærte, mennesker, der måske gik ud af skolen for 20 år siden, skal ud at

konkurrere fuldstændig på lige fod, som det hedder, med højtuddannede, der også er langtidsarbejdsløse.

Jeg tror nok, der er nogle af de langtidsarbejdsløse, der vil klare sig og kan få gavn af det uddannelsesstilbud. Formentlig bliver det en del af den gruppe, der har højere uddannelser og i forvejen er vant til at være i uddannelsessystemet. Konsekvensen vil være, at de skubber nogle andre ud af uddannelsessystemet, som simpelt hen bliver bet i dette her, og det er i forvejen den gruppe, som har sværest ved at få ansættelse, hvad enten vi taler om det private arbejdsmarked eller det offentlige arbejdsmarked, for det offentlige er bestemt ikke nogen venlig arbejdsgiver, når det kommer til stykket.

Jeg synes, at man i realiteten kan sammenligne denne holdning med den holdning, man finder i et almindeligt, privatkapitalistisk forsikringssselskab: når det handler om uforskyldte ulykker – og arbejdsløshed er vel en uforskyldt ulykke, for det er jo ikke det enkelte menneske, der har grebet om, hvorvidt der er arbejdspladser nok – så siger man: jo, vi vil godt forsikre jer, med den lille undtagelse, at hvis I bor i et af de kvarterer, hvor der er for mange tyverier, så vi vil ikke forsikre jer; så bliver I simpelt hen smidt ud af forsikringsordningen.

Det er fuldstændig parallelt med det, regeringen og det radikale venstre har gjort. Man vil godt give en sikkerhed til dem, der ikke bliver ramt alt for meget, dem, som selv kan skaffe sig et arbejde igen, men de andre vil man ikke give nogen sikkerhed. Man vil kun give dem den sikkerhed, der består i, at de, hvis de er enlige, føres ned på et niveau, der i realiteten ligger under den varige hjælp, og det var jo netop dette, at man ville føre folk over på bistandshjælp, der først og fremmest fik de radikale vælgere til at rase over, at de radikale gik med til dette indgreb.

Det mest forstemmende i denne forbindelse er jo i virkeligheden det menneskesyn, som ligger bag den række af indgreb, som den borgerlige regering sammen med de radikale fører igennem. Det er et menneskesyn, der bygger på, at nogle mennesker, en bestemt del af befolkningen, trives bedst, hvis den får økonomisk pisk. Det var baggrunden for den nye fattighjælp, da den blev indført i 1982. Det stod direkte i bemærkningerne, at når man tvinger folk ned økonomisk i deres